

Marék Veronika

LASSÚ VÍZ, SEBES PATAK

MÓRA
KÖNYVKIADÓ

1.

Hol volt, hol nem volt, réges-régen, egy patak partján, valahol Észak-Amerikában volt egyszer egy kicsi indián falu. Ez a falu tizenkét sátorból állt. Most éppen nagy csend volt mindenütt. Hogy miért? Azért, mert két nappal ezelőtt lovasok vágattak be a faluba, és hírül adták: jönnek a bölények!

Évente kétszer vonultak arra a vadon élő állatok, millió és millió bölény. Az indiánok ilyenkor vadászatra indultak. Az elejtett bölények húsát megfüstölték, bőrükből takarót készítettek, szarvukból késnyelet faragtak.

A kis falu felbolydult a hírre: a férfiak lándzsákkal és íjakkal fegyverkeztek fel, lóra pattantak és elvágattak. A vadászat tíz-tizenkét napon át tar-

tott. A faluban csak az asszonyok, lányok maradtak, meg a kicsi gyerekek. És természetesen az idős emberek.

Az asszonyok lesétáltak a patakhoz, hogy mosanak. Az egyikükkel, Holdfényel hirtelen történt valami. Lehajolt a vízhez – aztán felsikoltott, és a derekához kapott.

– Jaj, mi ez? Nem tudok megmozdulni!

A többiek megragadták, és a partra fektették.

– Elmúlik mindjárt, csak pihenj egy kicsit!

Holdfény pihent, de hiába. Nem tudott felkelni, nem tudott lábra állni. Végül hazavitték a sátrába.

Elhívták hozzá az öreg varázslót. Ő megvizsgálta, imádkozott érte a Nagy Szellemhez, füstölőket gyújtott, és hosszan énekelt.

A fájdalom azonban nem csillapodott. Akkor az öreg így szólt:

- Holdfényen csak a medvefűbalzsam segíthet. Ezt a csodaszert mindig Fehér Hódtól, az orvoságos embertől kapjuk. Ő kétnapi járőföldre lakik innen, így hát meg kell várnunk, amíg a vadászok hazaérnek.

Holdfény feljajdult:

- Belehalok addig!

2.

Holdfénynek két fia volt: Lassú Víz és Sebes Patak. Tíz- és tizenkét évesek voltak.

Egymásra néztek, és egyet gondoltak:

- Anya, mi elhozzuk neked a medvefűbalzsamot.
- Dehogyan mentek ti egyedül! Kicsik vagytok még.
- Nem vagyunk kicsik! Apánk mindenre megtanított.
- Dehát ez most a forró, nyári időszak! Nem utazásra való!
- Majd megoldjuk. Napközben alszunk a melegben, éjjel gyalogolunk a hűvösben. Szerencsére éppen telihold van.

Holdfény csodálkozva nézett rájuk. Egész okosak! És ha ketten mennek, vigyáznak egymásra.

- Nem bánom, elmehettek. De sok-sok vizet és élelmet vigyetek magatokkal! Meg két éles kést, ha meg kell védenetek magatokat valami ragadozóval szemben. És vigyétek el Fehér Hódnak ezt a ritkaságot: egy hófehér bölény bőréből készült takarót.

- Ezzel fizessünk az orvosságért? - kérdezte Sebes Patak.

- Nem, nem! Ezt régi barátságunk emlékére küldjük. Apátok és én találkoztunk egyszer vele, réges-régen.

- Értem - mondta Sebes Patak.

Holdfény folytatta:

- És tudjátok meg az öreg varázslótól, hogy pontosan merre is kell mennetek.

Az öreg varázsló elmagyarázta:

- Két nap, két éjjel menjetek, végig a hegygerincen. A rózsaszín szikláknál térjete le jobbra a völgybe. Lent találtok egy magányos sátrat, amit a Nap, a Hold és a csillagok díszítenek. Ott lakik Fehér Hód, a nagy gyógyfüves ember. Ő majd ad nektek medvefűbalzsamot. Ó, bár én is mehetnék veletek! Csak a lábam, a lábam... - És a varázsló sóhajtozva elbicegett.

A gyerekek összecsomagoltak, és gyorsan elindultak. Minden perc drága volt!

Holdfény utánuk nézett. Kicsit furcsán néztek ki a fiai. Elöl ment a nagyobbik, Sebes Patak. Utána Lassú Víz baktatott, ő vitte a bölénybőr takarót és az ennivalókat is, egyedül...

Holdfény nagyot sóhajtott.

3.

Fehér Hód, az orvosságos ember kicsike, sovány öregember volt, és pompás hófehér ruhát hordott. A sátra mellett zsinegeken lógtak a medvefűcsokrok. Itt száradtak meg főzés előtt.

Hatalmas cserépfazekak álltak a tűzrakó hely mellett. Most éppen nem főtt semmi, csak a parázs izzott csendesen. Az elkészült orvosságot töltögette Fehér Hód kicsi edénykéibe. Hirtelen kövek csikorgása hallatszott.

- Vendégem érkezik! - nézett fel Fehér Hód. - Hadd lássam!

Az alkonyati derengésben egy indián közeledett.

- Üdvözöllek, Fehér Hód! Ugye te vagy a nagy gyógyító?

- Így neveznek. Te ki vagy? Melyik törzshöz tartozol? - Fehér Hód hangja magas volt, és örege-
sen reszketeg.

- Öööö... Mosómedve a nevem. Kérlek, gyorsan
segíts rajtam!

- Mondd, mi fáj annyira?

- Hát... a térdem.

Fehér Hód megvizsgálta az indiánt, aztán be-
ment a sátrába, és kihozott egy lezárt tégelyt.

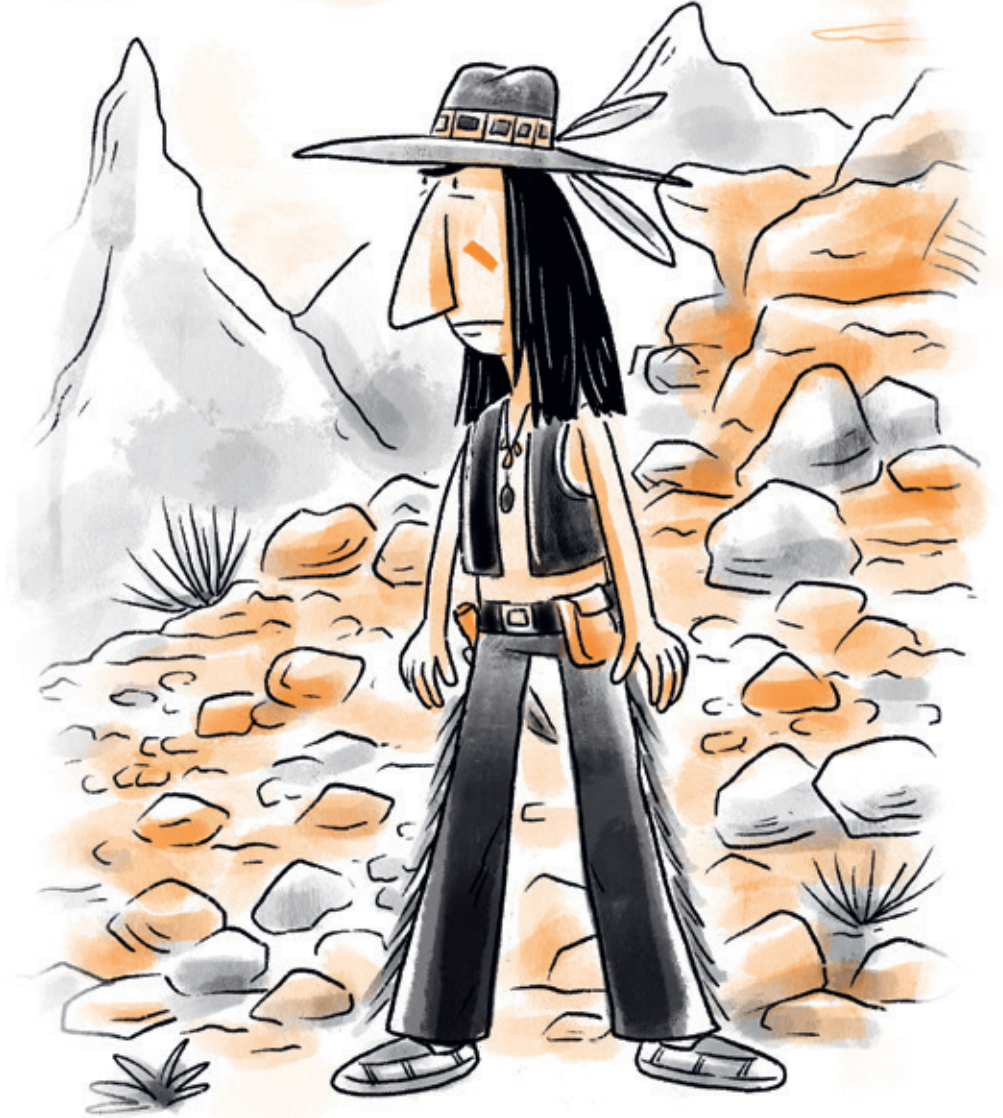
- Tessék, fiam. Ez meg fog gyógyítani.

- Köszönöm! Mennyit kérsz érte? Itt egy mor-
zsa arany.

- Nem kell érte semmi. A medvefű ingyen nő,
ingyen adom mindenkinek.

- Akkor hát... köszönöm.

Mosómedve elindult, aztán megtorpant. Tétó-
vázva visszafordult.

- Mi van, fiam? Itt hagytaál valamit?
- Csak egy kérés van... Nem adnál még egy adag medvefüvet? A nagypapámnak.
- Szívesen, máris hozom.
- Nem, nem a balzsam kell, hanem az a fű, amiből főzöd.
- Fűvet senkinek nem adok. Kevés van belőle, és olyan sok a beteg indián.
- Hát jó, szedek én magam, csak mondd meg, hol terem! Még sohase láttam ilyet sem az erdőkben, sem a réteken.
- A medvefű egy titkos völgyben nő, és ezt a helyet csak én ismerem egyes-egyedül.
Mosómedve előkapott egy nagy aranyrögöt.
- Megveszem tőled az egész titkos völgyet! Nézd, mekkora aranyat adok érte!

- Arannyal nem tudom az emberek fájdalmát csillapítani. Megmondtam, a medvefű nem eladó. Hagyj magamra, Mosómedve!

Az indián bosszúsan meghajolt, és mézesmázosan elbúcsúzott.

- Köszönök mindent, Fehér Hód! Remélem, még találkozunk!

- Remélem, hogy soha többet! - morogta halkán az öreg, és ismét munkához látott.

